

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Iustitia || Britannica, || Sive || Anglica, || Qvae Contra
Chri-||sti Martyres Conti-||nenter exercetur**

Sander, Nicholas

Ingolstadii, 1584

VD16 S 1610

Anglorvm, Qvi Ob Fidem Catholicam & Romanæ Ecclesiæ Primatum arma
ceperunt, & adhuc in exsilio agunt, nomina & conditiones.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11272

*nig, omnes docti viri & graues, qui non tam
 verbis nudis loquuntur, quàm factis, & rebus
 ipsis clamant: Sic à maioribus accepimus, sic
 prædicatum audiimus, sic credimus, pro hac
 Petri Cathedra, pro huius Pontificatus Pri-
 matu, alij vincti sumus, alij vinctis compati-
 mur, alij bonorum nostrorum rapinam cum
 gaudio suscepimus, alij animas in caritate
 perfecta posuimus, cognoscentes nos habere
 meliorem & manentem in cælo substantiam.*

ANGLORVM, QVI OB FIDEM
 Catholicam & Romanæ Ecclesiæ Pri-
 matum arma ceperunt, & adhuc
 in exilio agunt, nomina &
 conditiones.

*V*M Apostolica Sedes Elisabethã
 ab Ecclesia defecisse, totumq; An-
 glia Regnum ea re schismaticum
 factum esse, videret: semel & ite-
 rum Legatos in Angliam misit, qui gentem
 illam ad officium reuocarent. Verùm iis Le-
 gatis ne aditus quidem ad Insulam patuit:

F

tantum

tantum abest, ut impetrare aliquid potuerint. Quod cum ita esset, post decem annorum expectatam & iam penè desperatam emendationem. Pius Quintus Pontifex Maximus ad unicam quætam graui morbo adhiberi poterat medicinã se conferens, anno Domini 1569. Reuerendũ presbyterũ Nicolaum Mortonum Anglum, S. Theologie Doctorem, unum ex Presbyteris, qui pœnitentiis indicendis Romæ præerant, in Angliã misit, ut certis Illustribus & Catholicis viris auctoritate Apostolica denunciaret, Elisabethã, quæ tunc rerũ potiebatur, hæreticã esse: ob eamq; causã omni dominio & potestate, quã in Catholicos usurpabat, iure ipso excidisse, impuneq; ab illis, velut Ethnicã & publicanã haberi posse: nec eos illius legibus aut mandatis deinceps obedire cogi.

Qua denuntiatione multi Nobiles viri adducti sunt, ut non solum sibi ipsis consulere, verum etiam de fratribus ab hæreticorum Tyrannide liberandis cogitare auderent. Ac sperabant illi quidem, Catholicos omnes, tam pio instituto summis viribus affuturos esse, verum etsi aliter quàm illi expectabant, res eue-

eue-

evenit, vel quia Catholici omnes nondum probe cognouerant Elisabetham iure publico hereticam declaratam esse, vel quia Deus tam grauem eius Regni defectionem grauius punire decreuerat: tamen illorum Nobilium laudanda consilia erant, quæ certo suo eoque felici successu minimè caruerunt. Quanquam enim omnium fratrum suorum animas è schismatis puteo educere non potuerunt, tamen, & ipsi fidem Catholicam egregiè confessi sunt, & multi eorum animas pro fratribus (qui summus est caritatis gradus) posuerunt, & reliqui seipsum, tum ex hereseos, tum ex peccati seruitute in libertatem vindicauerunt eam, qua Christus nos liberauit. Exhortatus fuerat olim Diuus Bernardus Christianos ad iter Hierosolymitanum, Nec tamen ex illa profectioe Oriëntalis Ecclesia liberata est, sed i potius, qui fratres suos à Saracenorum iugo eripere conabantur, gloriosam ipsi mortem oppetierunt. Accidit autè (vt refert Gotfridus Monachus Clareuallensis in libro 3. vitæ S. Bernardi, cap. 4.) vbi primùm de Christiani exercitus dissipatione lamētabilis intra Gallias

insonuerat rumor, ut illuminandum Dei famulo filium cæcum offerens pater, multis precibus vinceret excusantem. Et imponēs Sanctus pueromanum, orabat ad Dominum, quatenus si ab eo verbum prædicationis illius exierat, si prædicanti spiritus eius affuerat, in illius illuminatione ostendere dignaretur. Dum verò post orationem, orationis præstolaretur effectum: quid facturus sum? ait puer, video enim. Attollitur illico clamor astantium? Plures enim non modò è fratribus, verùm etiam è secularibus aderant, qui ut puerum videre videntem, multipliciter consolati, Deo gratias referebant. Paulò antè verò idem Gotfridus de eadem re præclare scriptum reliquit in hac verba: Quod si placuit Deo, tali occasione plurimorum eripere, si non Orientalium corpora à Paganis, at Occidentaliū animas à peccatis, quis audeat dicere illi. Quid fecisti sic?

Quæ verba in eum finem retuli, ne quis ex solo euentu externo rem totam metiatur, cum multa sepe diuinitus ob occultas quidem, sed tamen grauissimas causas fiant, de quibus
homi-

homines iudicium ferre non debeant.

Nam si Deus illam Hierosolymitanam expeditionem, quæ infeliciter successit, tamē per miraculum à se profectam esse declaravit, quis nunc nisi consiliorum Diuinorum ignarus, dicere audeat, illam fidei confessionem, quam Nobiles quidam Angli armati ediderunt, à Deo profectam non esse? Certè quidem illud miraculo imputetur necesse est, quod cùm viri ferè quingenti ex iis, qui arma pro fide sumpsunt, ab hæreticis capti, & morte affecti essent, nemo illorum repertus est, qui aut fidem Catholicam deseruerit, aut belli eius auctores alicuius culpæ accusarit. Permulti verò unitati Ecclesie paulò antè reconciliati, serió sibi gratulantur, quod è vita priùs ipsis exeundum esset, quàm nouo aliquo scelere pacem nuper acceptam maculassent: nec se optare in illo regno diutiùs viuere, quod ipsum iamdiu in Christo viuere desiisset. Omnes autem sub ipsa morte precati sunt, vt inchoata fidei Catholica restitutio feliciter absolueretur.

Inter eos autem facilè princeps fuit Presbyter quidam nomine Plumtreus vir doctus &

pius, cui iam ad mortem ducto, cū vita offerretur, si abiurata fide Catholica, haresim vellet amplecti, negavit se ita velle in mundo vivere, ut interim Deo moreretur. Quapropter fidem suam intrepidè confessus, mortem in mundo per Dei gratiam pertulit, ut vitam aeternam in Christo accipere mereretur.

Nobile etiā martyriū in eadē caussa subierunt duo viri Nobiles de familia Nortonorū, ex quibus alter dicebatur Thomas Nortonus, alter verò Christophorus: & Christophorus quidem, Thomæ nepos erat ex fratre, ille autem huic patruus. Qui ambo nec à fide sua dimoueri, nec ut Elisabetham confiterentur legitimam Reginam adduci potuerunt, etiamsi primum suspensi, deinde adhuc viuentes dissectis visceribus membratim diuisi essent.

Qui autem in Scotiam se receperunt, fidē Catholicam, & Romani Pontificis Primatum omnes ad unum confitentur.

Thomas Perseus Illustrissimus Comes Northumbriae dum Scoto cuidam se credit, ab illo proditus Iacobo Spurio (qui Scotiam tunc praeterius omne occupauerat) deditur, ab eoq; in
carce-

carcerem intrusus est, ubi usq; in hodiernum diem viuit, ac valet: Iacobo interim, qui eum misit in carcerem, per quendam ex Hamletonum familia è medio subita morte sublato.

Anna Somerset a clarissima fœmina, eiusdem Comitum Northumbria uxor, cum diu ab Elisabetha grauissimas persecutiones passa esset, adeò ut nusquam in uniuersa Scotia quiescere permitteretur, tandem in Belgium appulit, ubi nunc Deum pro mariti salute orat.

Carolus Neuellus Illustriss. Comes Westmerlandia, variis casibus in Scotia exagitat, cum tandem in Belgium cogitasset, in itinere ipso ad portum quendam litoris Anglicani appulit, in quo certissimum ne prebenderetur periculum erat, nisi gubernatorem nauis vi metuq; ad vela ventis quamprimùm committenda impulisset, qui nunc Louanij cõ reliqua sua familia incolumis agit.

Leonardus Dacrius fortis & clarus Baro, ex Anglia in Scotiam tardius quàm ceteri exiuit, sed nunc par in fide profiten-

da studium adhibens, Mechlinia cum familia sua degit.

Christophorus Neuellus. } Patruī sunt Comi-
Cutbertus Neuellus. } tis VVestmerlādia.

Egremundus Radcliffus, Incltyti Comit̄is Sussexia frater.

Ioannes Neuellus, Equestris ordinis vir.

Richardus Nortonus, illorum qui martyrium pro fide subierunt, alteri frater, alteri etiā pater.

Thomas Markenfeldus, ordinis Hierosolymitani Eques.

Georgius Markenfeldus.

Edouardus Dacrius, Leonardi Dacr̄y Baronis frater, in Scotia adhuc agit.

Ioannes Swinbornus. }

Brianus Palmus. }

Georgius Smithaus. } In Scotia captiui detinentur.

Franciscus Nortonus.

Christophorus Danbius.

Ioannes Trollopus.

Thomas Ienius.

Robertus Heihingtonus.

Georgius Nortonus.

Anto-

Antonius Nollothus.
Iacobus Suvinous.
Robertus Carrus.
Robertus Tempestus.
Gulielmus Holmes, Presbyter.
Franciscus Morus.
Marmaducus Blaxtonus.
Gulielmus Nortonus.
Marmaducus Nortonus.
Ioannes Thuvvingus.
Rodulphus Suvinous.
Cutbertus Armurerus.
Gerardus Loderus.
Rodulphus Conierus.
Michael Tempestus.
Georgius Stajordus.
Sampson Nortonus.
Gulielmus Slingsbius.
Ingramus Thuvvingus.
Tristamus Fenicus.
Robertus Colinuvodus.